

A romantic illustration of a man and a woman in 18th-century clothing. The man, on the left, has dark hair and is wearing a white shirt with a blue sash. He is leaning towards the woman on the right, who has long dark hair and is wearing a blue and white patterned dress with a blue sash. They are in a garden setting with trees and a building in the background. The sky is blue with some clouds. The overall style is that of a classic book cover illustration.

Tracy Anne Warrenová

Princezná a gróf

FRANCO -

Tracy Anne Warrenová

Princezná a gróf

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Tracy Anne Warren:
The Princess and The Peer, ktorý vyšiel vo vydavateľstve
Signet, an imprint of New American Library,
a division of Penguin Group (USA) Inc., New York 2012,
preložila Zuzana Therová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2012 by Tracy Anne Warren
All rights reserved
Translation © Zuzana Therová 2014
Cover Design © Peter Brunovský 2014
Cover Photo © Franco Accornero LLC
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2014

ISBN 978-80-220-1816-6

*Venujem všetkým,
ktorí majú odvahu snívať.*

PROLÓG

Škótska vysočina

September 1815

Jej kráľovská výsosť osemnásťročná princezná Emma z Rosewaldu neveriacky vytreštila oči. Prsty, v ktorých držala list napísaný na elegantnom smotanovom pergamene, mala zrazu ako ľad. Ešte šťastie, uvedomila si, že sedím. Skôr než rozlomila hrubú pečať z červeného vosku s bratovým kráľovským erbom, uvelebila sa v jednom z kresiel vo svojej izbičke vo veži. Inak sa jej podlomia nohy a ona capne na kamennú dlážku ako nedôstojná kopa sukni.

„No? Čo píše?“ vyzvedala jej priateľka Mercedes, sediaca oproti. K Emme jej slová doľahli ako z veľkej diaľky.

„Zjavne nič dobré,“ vyhlásila Ariadne, posledná z ich trojice. „Je biela ako stena, nevidíš?“ Vzala do dlaní Emmine ľadové ruky a začala ich trieť. List sa pod váhou ich spojených rúk trochu pokrčil. „Utekaj po vonné soli, Mercedes, inak nám tu zamdlie.“

Mercedes vstala. Sukňa denných šiat z ružového hodvábu sa jej v elegantných záhyboch zavlnila okolo štíhlych členkov. Emma, tenká ako vrbový prútik, v kútiku srdca Mercedes ženskej krivky závidela. A tak trochu aj tmavogaštanovú hrivu, ktorá sa pri Ariadniných červenkastých kučerách a jej vlastných zlatistých nápadne vynímala.

Emma si vyslobodila ruku. „Nie, zostaň tu, Mercedes,“ zastavila ju. „Nie som starena, nijaké soli nepotrebujem.“

Ariadne nesúhlasne zvrátila svetlé obočie a blysla zelenými očami za sklami hranatých okuliarov. „Ako by nie! Vyzeráš ako pred posledným vydýchnutím. Dones tie soli, Mercedes!“

„Nie!“ povedala Emma hlasom, v ktorom zavibrovali štyri storočia kráľovskej autority. „Nijaké soli nosiť nebudeš.“

„Ale...“ namietla Mercedes.

„Vieš, ako tie smrady neznášam,“ dodala Emma a pokrčila nos. „Bolo by to zbytočné... naozaj. Priznávam, na chvíľu ma to vzalo, ale už som v poriadku.“

Vystrčila bradu a zadívala sa do ustarostených očí dvoch mladých žien. Aj ony boli princezné a žili ďaleko od domova a na Akadémii grófkы Hortenzie pre urodzené dámy si s ňou rozumeli lepšie než s ostatnými dievčatami, a tak sa z nich stal nerozlučný trojlístok.

Trocha sa spamätala a vrhla na ne úsmev, ktorý ich mal upokojiť. Aspoň v to dúfala.

„Tak to už konečne vysyp,“ posúrila ju stíšeným hlasom Mercedes. V čokoládovohnedých očiach sa jej zračilo znepokojenie. „Čo ti píše?“

Emma otvorila ústa, ale nezmohla sa na slovo, a tak im list mlčky podala.

Dve hlavy, jedna červenovlasá, druhá tmavá, sa nad ním sklonili.

„Panebože... to hádam neurobí!“ zvolala Mercedes.

„Zdá sa, že už to urobil,“ odvrkla Ariadne opovržlivo, našpúlila krásne krojené ústa a prečítala si list ešte raz. „Tvoj brat sa mi nikdy nepozdával, Emma, a naozaj som sa snažila... A toto...“ štítivo chytila list medzi dva prsty ako smradľavý večeť, „môj názor naňho nevylepší. Chladný ako psí ňufák, arogantný...“

„Vieš predsa, že Rupert je v poslednom čase pod veľkým tlakom,“ obhajovala ho Emma lojálne. „Viedenský kongres prekreslil takmer všetky hranice v Európe. Najmocnejšie krajiny chcú kontinent rozkúskovať tak, aby z toho mali čo najväčší ošoh, a ostatných sa usilujú vyšachovať. Verím, že s tým súhlasil iba preto, aby zachoval nezávislosť Rosewaldu.“

Obanovala tie slová, len čo ich vypustila z úst, a najradšej by ich vzala späť, keď zbadala Ariadninu zblednutú tvár. Tá

o prerozdeľovaní Európy vedela svoje. Najprv jej počas vojny zahynula celá rodina. A len pred pár týždňami sa dozvedela, že jej národ prestal existovať a územie bolo pripojené k inej krajine. Ariadne vtedy poznamenala, že odteraz je princeznou len podľa mena. Nezostala jej ani krajina, ani domov.

„Chápem princovo úsilie ubrániť a zachovať svoje kráľovstvo,“ prinútila sa k pokojnému tónu. „Ale za takúto cenu? Veď ťa chce vydať za muža trikrát staršieho ako ty!“

„Dvakrát,“ nesmelo ju opravila Mercedes. „Kráľ Otto má niečo pred štyridsiatkou, pokiaľ viem.“

Ariadne neelegantne odfrkla. Keby to počula riaditeľka, iste by ju napomenula. „Dvakrát? Trikrát? Pre osemnásťročné dievča je v každom prípade pristarý. Tvoj brat mohol prísť na iné riešenie a nenútiť ťa z praktických dôvodov do dynastickeho sobáša.“

Emma vzala list Mercedes z ruky a pedantne ho zložila na poly. „Keby to bolo možné, iste by našiel iné východisko,“ povedala. „Rupert ma má rád.“ Zdalo sa, že sa o tom usiluje presvedčiť nielen priateľky, ale aj seba.

„Možno. Ale svoju krajinu má radšej,“ nedala sa Ariadne.

Emma sa nadýchla. „Otec je už starý, chorľavie. Rupert ho čoskoro vystrieda. Jednoducho robí, čo je jeho povinnosť.“

Trojica mladých princezien sa zamyslela nad Emminým osudom a v izbičke sa rozhostilo ticho.

„Predpokladám, že oznámenie o zásnubách na seba nedá dlho čakať,“ rezignovane podotkla Mercedes.

„Ako môžeš povedať niečo také, Mercedes?“ zhrozila sa Ariadne. „A čo jej city, tie do úvahy neberieš?“

„Má pravdu,“ odvetila Emma, skôr než Mercedes stačila otvoriť ústa a povedať niečo na svoju obhajobu. „Nemalo ma prekvapiť, že mi dohovorili sobáš. Takto sa to predsa robí, ak má človek v žilách kráľovskú krv.“

„Ale, Em...“ namietla Ariadne.

Emma sa usilovala nemyslieť na balvan, čo sa jej usadil na hrudi, a pokrútila hlavou. „Toto je život, nie jeden z tých slad-

kých románov od Minervy Pressovej, ktoré dievčatá pašujú do školy. Každá z nás sníva, že nájde dokonalú lásku, stretne galantného rytiera, ktorý si okamžite získa jej srdce, a ju od tej chvíle čaká život plný šťastia... Detinské fantázie. Iné dievčatá, dokonca aj aristokratky, môžu dúfať, že v manželstve nájdu aspoň náklonnosť, ak sa im pošťastí. Ale my si taký luxus nemôžeme dovoliť.“

„Nemali by sme sa vzdávať...“ rozhorčila sa Ariadne. „Sam vravíš, že v týchto výhodne dohodnutých sobášoch sme len pešiaci.“

Emma na ňu skleslo pozrela, rezignácia sa jej rozliala v žilách ako olovo. „Je čas zabudnúť na dievčenské sny. Sme princezné, narodili sme sa do privilégií a bohatstva. A to prináša aj záväzky. Snívala som o láske, ale povinnosť si splním.“

„Bez najmenšieho protestu?“ užasla Ariadne.

„A na čo by to bolo dobré? V konečnom dôsledku by som aj tak prehrala.“

„Možno som idealistka, nepopieram,“ vybuchla Ariadne, „ale ak budeme mlčať, nikdy sa na veci nič nezmení.“

„Priveľa čítaš traktáty pani Wollstonecraftovej a jej podobných,“ podotkla Emma. Vedela, že priateľke sa podarilo prepašovať do zámku radikálnu ženskú literatúru, ktorú jej dáka spriaznená duša posielala zamaskovanú medzi suchopárnymi náboženskými knižkami.

„Tá ženská má šokujúcu odvahu,“ podotkla Mercedes. „Ja osobne by som to nedokázala.“

Ariadne na ňu vrhla pobavený pohľad. „Si oveľa odvážnejšia, než si myslíš. Len by si si musela dať trochu námahy.“

„Za hrdinku si tu ty, Arie,“ pokrútila hlavou Mercedes. „Ja sa nedokážem búriť proti vžitým pravidlám. Keby rodičia vedeli, o čom sa tu zhovárame...“ Viditeľne sa zachvela.

„O mojich ani nehovorím,“ pridala sa k nej Emma. „Až po mňa brat pošle koč, musím odísť.“

Mercedes zvesila kútiky úst a v očiach sa jej zaleskli slzy.

Osušila si ich hodvábnou vreckovkou. „Rupert v liste píše, že tu bude už budúci týždeň. Musí to byť tak skoro?“

Emme opäť bolestivo zovrela hrud'. „Obávam sa, že áno.“ Premohol ju náhly príval slz. Predklonila sa, chytila dievčatá za ruky a pevne im ich stisla. „Sľúbte, že sa jedna druhej ne-stratíme z očí. Sľúbte mi, že zostaneme priateľkami, nech by sa dialo čokoľvek. Budeme sa navštevovať. Budeme si silou, útechou a nádejou.“

„Pravdaže budeme,“ zvolala Mercedes. „Neznesiem po-myslenie, že by som ťa mala stratiť, Em. A to predsa vieš.“

Ariadninou odpoveďou si Emma po predchádzajúcej potýč-ke nebola celkom istá, ale aj ona jej pevne opätovala stisk. „Máš moje čestné slovo,“ povedala. „My tri sme... a vždy budeme... najlepšie priateľky. Sestry spojené nie krvou, ale voľbou.“

„Sestry z vlastného rozhodnutia,“ sľúbili si slávnostne. „Navždy.“

1

„Prečo brat znova odložil príchod?“ spýtala sa Emma tak-mer o celý mesiac neskôr nad chladným jedlom na tanieri. „Mal tu byť už koncom minulého týždňa.“

„Zdržali ho nepredvídané okolnosti,“ odvetila jej gardedá-ma, vojvodkyňa Weissmullerová. „Princ sa ospravedľňuje a prosí vás o láskavé pozhovenie, vaša výsosť. Je to extrémne zaneprázdnený muž, veď viete.“

„Ale koľko mu to ešte potrvá? A prečo to nenapísal priamo mne?“

Vojvodkyňa Weissmullerová, vdova po bývalom veľvyslan-covi Rosewaldu v Británii, pri Emminej prudkej odpovedi vý-znamne vytiahla jednu polovicu havranieho obočia. „To vie iba princ, vy si tým nelámete hlavu.“

V tmavých očiach sa jej mihol chladný nesúhlas. Bola to že-na v stredných rokoch a neznášala neovládané výbuchy. Ani

otázky mladých dám, ktoré sa nazdávali, že musia mať na všetko vlastný názor.

„Jeho výsosť odkázala diplomatickou cestou, že príde, keď bude najvhodnejší čas a keď to sám uzná za vhodné,“ dodala vojvodkyňa, zdvihla pohár a spôsobne si chlipla vína. „My musíme len čakať.“

Musíme? sarkasticky zopakovala v duchu Emma.

Ale čakala.

A ďalej bude čakať zatvorená vo veľkom sídle na predmestí Londýna.

Za tie tri týždne, ktoré uplynuli od jej príchodu z akadémie, sa za hranice usadlosti nedostala ani na krok. V Škótsku si pripadala izolovaná, no vôbec netušila, ako veľmi sa mylí.

Teraz boli jej jedinými spoločníkmi vojvodkyňa, sluhovia a tanečný majster, ktorý k nim občas zašiel, aby s ňou precvičil jednotlivé figúry. No ani vidina budúcich bálov a zábavy Emme nezlepšila náladu. V tomto luxusne zariadenom dome pochopila, ako sa asi cítia kanáriký uväznené v pozlátých klietkach v salónikoch na poschodí. Ktovie, či ich spev nie je volaním po slobode, dumala. Možno ich kvári rovnaká túžba ako ju – túžba uletieť.

Nekonečne dlhé týždne by plynuli rýchlejšie, keby jej dovolili zájsť do Londýna poobzerať si pamiatky, pochodiť po obchodoch. Lenže každá návšteva v meste musela byť oficiálna a spojená s návštevou anglického kráľovského dvora, aspoň vojvodkyňa Weissmullerová to tvrdila zakaždým, keď sa Emma odvážila nadhodiť tému Londýn. Kým nepricestuje Rupert, nesmie opustiť dom.

Ak vôbec príde! napadlo jej neraz a na svojho staršieho brata bola poriadne napálená.

Nebolo dňa, aby nebanovala za Akadémiou grófky Hortenzie. Najradšej by sa ta vrátila, cnelo sa jej za Ariadne a Mercedes. Už si s nimi vymenila niekoľko listov a usilovala sa, aby vyzneli radostnejšie, než aká bola skutočnosť. Ak ich nechcela znepokojiť, pravdu napísať nemohla, a tak ospevo-

vala dom, armádu služobníctva, vyberané jedlá a nádherne koncertné krídlo, na ktorom mohla hrať, kedykoľvek sa jej zachcelo, či cez deň alebo v noci. Písala o všetkých miestach, ktoré v Londýne plánuje navštíviť. No zatiaľ to boli len zbožné želania.

A pokiaľ ide o želania, pomyslela si s trpkou iróniou, potom to najväčšie je, aby si to Rupert s tým dohovoreným sobášom rozmyslel alebo jej aspoň dal o tejto veci čosi vedieť. Kráľ Otto je predsa absolútne cudzí človek. V živote sa s ním nestretla, nevidela ho ani na portréte. Ako má byť jeho manželkou? Privádzať na svet jeho deti? Vládnúť po jeho boku až do smrti? Pri tomto pomyslení jej stislo hrdlo a spotili sa jej dlane.

Dni boli dlhé, vliekli sa ako pomaly tečúca kalná voda a Emmine obavy sa stupňovali, až ju načisto ovládla nástoječivá túžba po slobode. Taká silná, že chvíľami išla vyletieť z kože.

Nebesa a všetci svätí, zachráňte ma! kričala v duchu. Musím sa odtiaľto dostať! Inak sa tu zadusím!

Prudko odstrčila stoličku a vyskočila od stola.

Vojvodkyňa vyvalila oči. „Kam ste sa vybrali? Láskaovo si znova sadnite, výsosť, a dojedzte.“

Emma zavrtela hlavou. „Odpusťte, madam, ale musím vás poprosiť o prepáčenie. Nie je mi... necítim sa dobre.“

„Ste chorá? Potrebujete lekára? Okamžite poňho pošlem.“

„Nie, netreba,“ odvetila Emma. „Som len unavená, chcem si oddýchnuť.“

Vojvodkyňa Weissmullerová prižmúrila oči a pátravo si ju premerala. „Ak je tak, nech sa páči. Večeru vám dám poslať hore. Budete mať dosť času na zotavenie.“

„To je od vás veľmi láskavé.“

Emma zamierila k dverám a prinútila sa kráčať pomaly.

Prešlo niekoľko hodín. Ležala v posteli a neprítomne hľadela do tmy prvých minút nového dňa. Pod živôtikom jednoduchéj nočnej košele jej skákalo srdce. Nervy mala napäté.

Panika a nuda. To boli pocity, ktoré ju teraz nerozlučne sprevádzali.

Vydesená a znudená, bezmocná a zúfalo túžiacia uniknúť z pasce. Ten honosný dom sa pre ňu stal väzením.

A ona bola väzňom túžiacim uniknúť z klietky a bežať, začítiť sladkú chuť slobody ako kvapky dažďa na jazyku. Robiť si po svojom a nepodriaďovať sa obmedzeniam a príkazom rodičov, brata a tej príšernej vojvodkyne, v ktorej bolo toľko života ako v balvane obrastenom machom. Dokonca ani barónka Zimmerová, jej dvorná dáma, ktorú mala pri sebe od detstva, jej nedokázala pomôcť.

„Musíte byť trpezlivá, vaša výsosť,“ radila jej. „Musíte dôverovať ľuďom starším a múdrejším, ako ste vy.“

Emmu však namiesto dôvery naplnilo podráždenie a hnev.

Hnevala ju nuda a ľudia, ktorí rozhodli o jej budúcnosti a ani im nenapadlo zaujímať sa o jej pocity. A ona sa tej budúcnosti bála viac, než si bola ochotná pripustiť.

Keby jej dali aspoň pár dní slobody, keby mohla bez zväzujúcich povinností princeznej prežiť aspoň týždeň! Dievčatá z aristokratických rodín, ktoré spoznala na akadémii, mali oveľa jednoduchší život. Skrátka im musela závidieť, po skončení školy si užívali bezstarostné dni. Začiatkom roka, keď sa začne londýnska spoločenská sezóna, budú chodiť na plesy a večierky. Hľadanie manžela prežijú vo víre vzrušujúcej zábavy. Ani po svadbe na nich nedoľahne také bremeno záväzkov a povinností, aké čakalo ju. Ako princezná nesmela rozhodovať ani o tom, o koľkej bude ráno vstávať a večer chodiť spať.

Čo by dala za možnosť vidieť Londýn inak ako z priestraného kráľovského koča! Prežiť nejaké dobrodružstvo, uniknúť ľuďom, čo ju na každom kroku sledujú a kritizujú každé jej slovo. A nemusieť s návštevou mesta čakať až do Rupertovho príchodu. Keby aspoň poznala niekoho, kto by ju v Londýne prichýlil.

Moment! Je tam niekto, koho pozná!

Prikrývky sa zviezli na dlážku, keď sa prudko posadila na posteli.

Slečna Poolová ju až do minulého roka učila angličtinu. Potom sa vydala za londýnskeho advokáta a učiteľského miesta v akadémii sa vzdala. Slečna Poolová – teraz už pani Brownová-Jonesová – bola jej najobľúbenejšou učiteľkou a po odchode z akadémie si často písali. Emma vôbec nepochybovala, že bývalá učiteľka ju s radosťou privíta.

Otázka však stála inak: Bude jej ochotná poskytnúť útočisko vo svojom dome, až sa dozvie, že ušla? Nechá ju u seba, aby si mohla aspoň trocha užiť mesto? Mala síce prísne zakázané opustiť sídlo čo len na krok, ale to sa predsa pani Brownová-Jonesová nemusí dozvedieť. Aspoň nie hneď.

Stačil by jej týždeň. Jeden jediný týždeň zábavy a potom sa dobrovoľne vráti domov a prijme následky za útek. Chce toho tak veľa?

Odvážila by sa?

Áno...

Aby nestratila odvahy, odhodila prikrývky a zažala sviečku. Vyliezla z postele, prebehla do šatníka a vytiahla z neho svoju najmenšiu cestovnú tašku.

Dominic Gregory, gróf z Lyndhurstu, si pošúchal jednodňové strnisko, potlačil zívnutie a vzal zo strieborného podnosu úhľadne zložené noviny.

„Mám vám pripraviť kúpeľ, pane?“ úslužne sa ho spýtal komorník Puddlemere. „Alebo si najprv vypijete kávu?“

Nick – oslovenie, ktorému dával Dominic prednosť – zdvihol hlavu od okrúhleho orechového stolíka v spálni, do ktorej sa cez vysoké okná s výhľadom do záhrady jeho londýnskeho domu liali lúče jesenného slnka.

Jeho londýnsky dom. Čudné pomyslenie.

Ešte si nestačil zvyknúť, že teraz patrí jemu, stále si to musel pripomínať. Ani na neúnavné obskakovanie bratovho dokonalého služobníctva si nevedel navyknúť.

Teraz už *jeho* služobníctva, lebo Peter sa jednoducho rozhodol zomrieť. Nevkusnejší vtip si nemohol vymyslieť, napadlo Nickovi aspoň tisíci raz. Brat sa pobral na druhý svet a jemu nechal na krku titul, majetky a nekonečné množstvo povinností.

Titul mal zdediť Peter, nie on.

Z nich dvoch bol Peter ten lepší syn.

Zodpovedný. Mierny, svedomitý chlapec, od narodenia vychovávaný pre rolu, ktorej sa mal v budúcnosti zhostiť. Nie ako jeho odbojný brat, ktorý ich otca poslal do horúcich pekiel, opustil rodičovské hniezdo, aby sa svetom prebýjal vlastnými silami.

Dokázal som to, pomyslel si Nick s netajenou hrdosťou. Mal iba dvadsaťpäť rokov, keď získal hodnosť kapitána kráľovských námorných síl. Za ďalších päť rokov strávených vo vojne a na kapitánskom mostíku dozrel a chlapi, ktorých dôveru a rešpekt si vedel získať, sa mu bezvýhradne podriaďovali. Roky na mori ho naučili veľa, no nič užitočné pre úlohu, ktorú mal prevziať po bratovi a po ktorej nikdy neprahol.

Túžil sa vrátiť na svoju loď, naširoko sa rozkročiť na palube a prekonávať more tancujúce pod provou ako nespútáný cigán. Až na to, že od chvíle, čo dostal správu, že jeho brat zomrel na týfus, už svoju loď nemal. Kapitánsku licenciu bol nútený predať.

A teraz tu sedí a muž, ktorý asi v živote neopustil suchú zem, sa ho pýta, či si dá najprv vaňu a potom kávu, alebo naopak. Nicka by neprekvapilo, keby zistil, že Puddlemere ešte nikdy nevidel more, pretože sa narodil a vyrástol v Londýne.

„Kávu,“ zašomral a otvoril noviny.

Vypil dve šálky, potom vstal a šiel sa okúpať a oholiť.

Ešte bol bosý a v napoly zapnutej bielej košeli si práve utieral vlasy, keď niekto zaklopal na dvere.

Puddlemere, ktorý stoicky rešpektoval fakt, že Nick sa radšej oblieka a upravuje bez jeho pomoci, šiel otvoriť.

Ani nie o minútu sa s meravo vystretými plecami vrátil späť. „Pane, práve ma informovali, že pri vchode stojí nejaké

indivíduum a chce s vami hovoriť. Upozornili ho, že na návštevy je priskoro, ale trval na tom, že ho mám ohlásiť.“

Nick odhodil vlhký uterák na kreslo potiahnuté hodvábom a načiahol sa po súpravu strieborných kief na vlasy. Puddlemere sa mykol, očividne ho ranil pohľad na znesvätený nábytok, ale on si ho nevšímal.

Komorník rýchlo pristúpil ku kreslu, vzal uterák a úhladne ho zložil napoly.

„Hm... takže indivíduum?“ zopakoval Nick a prešiel si mäkkými štetinami po tmavých kučerách. „Čo je to za človeka? Povedal, ako sa volá?“

„Áno, pane. Nejaký pán Goldfinch.“

„Finchie je tu?“ usmial sa Nick. „Okamžite ho uveďte.“

„Ako si želáte, pane.“ Komorník sa uklonil a vyšiel z izby.

Nick skrotil tmavú zvlhnutú hrivu, ako najlepšie vedel, vrátil kefy na toaletný stolík a pozapínal si košeľu. Vklzol do vesty a sadol si na vlhký flák na kresle, aby si natiahol ponožky. Práve si obúval čižmy, keď sa znova otvorili dvere.

„Pán Goldfinch, pane,“ dôstojne ohlásil Puddlemere.

Bol to jediný prejav dôstojnosti, ktorý v izbe zaznel, pretože Nick nahlas skríkol, rozbehol sa k dverám a chytil svojho bývalého loďmajstra za ruky. „Tak rád ťa vidím, Finchie!“

„Aj ja vás, kapit... pane... pán gróf.“

Umlčal ho mávnutím ruky. „Poznáme sa roky, načo tie formality, Finchie. Volaj ma kapitán. Alebo Nick, ak chceš, keď je teraz zo mňa suchozemec.“

„Nemôžem vás volať Nick, kapitán, to predsa nejde,“ ohradil sa muž a pokrútil zvráskavenou hlavou. „Ale ani mylord by mi nešiel z úst,“ pripustil a v pomykove nadvihol plecيا. „Pre mňa už navždy zostanete kapitán, aj keď nie sme na lodi.“

„Žiadna loď už nebude,“ poznamenal Nick a úsmev mu pohasol, „aspoň v mojom prípade.“ Pozrel na Puddlemera, ktorý sa taktne vzdialil a začal sa venovať úpravám izby, zachytil jeho pohľad a požiadal ho: „Prineste ďalšiu kávu a šálku pre môjho priateľa.“

Keď komorník vyšiel, ponúkol starému námorníkovi kreslo. „Tak, ako sa ti vodí? Čo teraz porábaš?“

„Nie je to bohviečo, odkedy ma námorníctvo jeho veličenstva poslalo do výslužby,“ vzdychol Goldfinch a sadol si. „Hľadal som novú loď, ale lodí je málo, pane.“

„Veru málo,“ prikývol Nick. Veľa námorníkov a vojakov, ktorí sa po vojne vrátili domov, márne hľadálo prácu. „Máš pravdu. Pre mnohých nastali ťažké časy, a najviac to postihlo armádných vyslúžilcov.“

Goldfinch prikývol. „Preto som prišiel, kapitán. Ale nie kvôli sebe, nemyslite si. Ide o Coopera. Zapadol do jedného z tých bordelov okolo Covent Garden, naliaty je v jednom kuse a nikoho nepočúva. Mám strach, že skončí v base, ak sa nespamätá. Ale možno by mu basa pomohla.“

„Čo preňho môžem urobiť?“ spýtal sa Nick zamyslene. „Cooper bol odjakživa tvrdá hlava, čo sa pitia a rád od iných týka. Pošle ma do horúcich pekiel.“

„Vás nie, kapitán. Vás vždy počúvol.“ Námorník sa predklonil a preplietol si ruky zvesené medzi rozťahnutými kolenami. „Veľmi vás prosím, kapitán... pane, aspoň to s ním skúste.“

Nick sa naňho zadíval. Musel myslieť na roky spoločne strávené na palube, na Coopera a ostatných z posádky, ktorí sa mu stali bližšou rodinou ako vlastní príbuzní. Áno, pokúsi sa tomu mužovi pomôcť.

„Ideme,“ povedal. „Len čo si vezmem kabát.“

Keď sa o necelé dve hodiny vynoril z naparfumovaných útrob Paláca slasti madam Finelovovej, s úľavou vdýchol chladný ranný vzduch.

Presne ako Goldfinch predpovedal, Coopera objavili v jednej z izbietok pre hostí, nacenganého pod obraz Boží. Zaryto sa stadiaľ odmietal pohnúť, kým nedostane všetko, za čo si zaplatil – prostitútky a more pitia. Červený od zúrivosti a zúfalstva, s očami podliatymi krvou chrľil oheň a síru na námor-

níctvo, ktoré ho predčasne postavilo mimo služby, a na vládu za biedny stav krajiny.

Keď do izbičky vstúpil jeho bývalý kapitán, svalnatý námorník stíchol a oči sa mu zaleskli. Potom však vzdorovito potiahol nosom a Nick musel využiť svoju kapitánsku autoritu a prikázať mu, aby okamžite zdvihol zadok. Napokon sa v oblaku alkoholových výparov a s Goldfinchovou pomocou vytackal na neistých nohách von.

Nick oboch mužov posadil do drožky a vykročil k svojmu koču, no potom sa zháčil. Nechcelo sa mu ísť rovno domov. V Covent Garden nebol už niekoľko rokov. Táto mestská časť vždy prekypovala životom, v miestnej tržnici sa tlačili pestrofarebné zástupy ľudí. Človek tam mohol stretnúť predstaviteľov tých najrozmanitejších spoločenských vrstiev. O tomto čase mali hlavné slovo zeleninári a kvetinárky, všetci nahlas vychvaľovali svoj tovar v nádeji, že k sebe prilákajú zákazníkov.

Na Nicka doma čakali povinnosti, vlastníctvo panstva si vyžadovalo svoje a on mal dojem, že odkedy je gróf, nerobí iné, len si plní povinnosti. Hádam neuškodí, ak sa tu trocha poobzerám, usúdil. Aspoň si natiahne nohy. Vystúpil z koča, zveril ho chlapcovi, ktorý bol uveličený, že si môže zarobiť zopár mincí, a vykročil.

Urobil len niekoľko krokov, keď sa vo vzduchu rozľahol ženský krik. Obzrel sa a zbadal štíhlu mladú ženu s nádhernými vlasmi, čo jej spod klobúka svietili ako zlatá guinea. Na sebe mala belasé šaty, jednoduché, ale mimoriadne dobre ušité, a zapínacie topánočky zo sivohnedej kože s nezošliapanými opätkami. Na rušnom trhovisku pôsobila zvlášťne, akoby sa tam ocitla omylom. Očividne tam bola sama – ľahká korisť pre dvoch mladých zlodejov, ktorí ju zatlačili medzi dva stánky s ovocím.

Než Nick stačil zareagovať, jeden z výrastkov jej strhol zo zápästia taštičku a pustil sa do behu. Jeho kumpán za ním.

„Zlodeji! Stojte! Okamžite sa vráťte!“ zvrieskla, čím na seba

sústredila pozornosť okoloidúcich a predavačov. „Zastavte ich niekto!“

Nikto sa nepohol. Všetci klopili oči, nemienili si páliť prsty. Mladá žena si na Nickovo prekvapenie zašomrala popod nos čosi krajne nevhodné pre dámu, podobrala si sukne, až jej bolo vidieť členky, a pustila sa do behu.

Nick nerozmýšľal a uháňal za ňou.

Preplietala sa tlačenicou ľahko a pružne ako srnka, zjavne odhodlaná dohnať tých dvoch a získať späť svoju kabelku. Vzhľadom na dlhé sukne a neznalosť okolia bol jej pokus odsúdený na neúspech.

Nick ju dlhými krokmi doháňal. No než ju stačil dobehnúť, tí dvaja sa stihli stratíť. Nick preletel pohľadom po ľuďoch hmýriacich sa v úzkych krivolakých uličkách, no po zlodejoch ani stopa.

Zmizli mu, čo bolo síce nemilé, ale nie prekvapujúce. Človek znály miestnych pomerov sa mohol v spleti uličiek a úzkych priechodov medzi obchodíkmi a domami vypariť ako hmla. V jednej chvíli tam a v druhej fuč.

Mladá žena prebehla ešte niekoľko metrov, potom zastala, pritlačila si ruku na driek a usilovala sa lapiť dych. Až teraz si všimol, že v druhej pevne zviaza nevelikú cestovnú tašku.

„Ste v poriadku?“ spýtal sa, keď pri nej zastal.

Viditeľne sa mykla a obzrela sa.

Akoby ho zasiahol blesk. Krajšiu ženskú tvár v živote nevidel. Ani oči.

Panebože! Mal pocit, akoby v Jacksonovom boxerskom klube pre džentlmenov dostal pravý hák rovno pod bradu. Omráčene civel na nežne zaoblené líčne kosti, pikantne vyhrnutý nos a plné ústa, už na pohľad jemné ako lupienok kvetu.

A tie nádherné oči! Ich zvláštny sýtomodrý odtieň mu pripomenul hyacinty v maminej záhrade. A aby toho nebolo málo, tienili ich dlhé zlatisté mihalnice akoby poprásené raným slnkom – rovnakej farby ako jej vlasy.

Vzhľadom na okolnosti predpokladal, že jej v nich uvidí sl-

zy a strach, ale sršal z nich hnev a zvláštna, takmer kráľovská sebadôvera.

Krásna ako obrázok a s ohňom v tele, preletelo mu hlavou. Už teraz sa mi páči.

Nechtiac sa usmial. Krv mu divo pulzovala v žilách – a nelen od behu.

Vystrčila bradu. „Čomu sa smejete?“ spýtala sa ho s vytiahnutým obočím. „Okradli ma, a vám sa to vidí zábavné?“ Hlas mala rovnako očarujúci ako zovňajšok.

„Nie,“ povedal automaticky, no neprestal sa usmievať. Na to bola priveľmi pekná.

„Nebesa!“ zvolala nahnevane a dupla nohou o vydláždený chodník. „Dostať tých dvoch do rúk, čo by som za to dala! Ale nevládala som ich dobehnúť.“

Vzhladom na jej štíhlu, pomerne drobnú postavu, mu tá predstava pripadala zábavná. „A čo by ste urobili, keby sa vám ich podarilo chytiť?“

„Hodila by som ich do najhlbšej a najtmavšej temnice, aká by sa dala nájsť. A vzala si späť svoju taštičku, samozrejme.“

„Pravdaže...“ Myklo mu ústami, tentoraz nad jej neodolateľne ženskou logikou.

Postrehla, ako sa tvári, a premerala si ho od hlavy po päty. „Pochybujete o tom?“

„Nie, to určite nie, ale s tou temnicou by mohol byť problém.“

„Tam, odkiaľ pochádzam, určite nie.“

Prekrížil si ruky na hrudi a so záujmom sa spýtal: „Ale čo? A odkiaľ ste?“

Otvorila ústa a vzápätí ich zavrela, akoby si potrebovala rozmyslieť, či mu odpovie. „Zo Škótska,“ vyhlásila po chvíli.

„Zo Škótska? To ste sa ocitli veľmi ďaleko od domova.“

„Ani netušíte ako,“ zamrmlala si popod nos.

„Nemáte škótsky prízvuk,“ poznamenal.

„Asi nie... Ja... posledné roky som trávila na cestách, viete.“

„A teraz ste v Londýne. Ste tu sama?“

Do pohľadu, ktorý naňho vrhla, sa vkradla obozretnosť.

„Nie, kdežeby... Mám tu priateľku. Bola som na ceste k nej, keď ma prepadli tí zlodeji.“ Odmlčala sa a znova si ho pozorné premerala. „Nechcem, aby to vyznelo nezdvorilo, ale... kto ste, pane?“

„Prepáčte, zabudol som sa predstaviť.“ Sňal klobúk a elegantne sa jej uklonil. „Dominic Gregory. Gróf z Lyndhurstu, k vašim službám.“

2

Dívala sa naňho a pokúšala sa stráviť situáciu, ktorá bola pre ňu úplne nová. Ešte nikdy v živote sa jej nepredstavil úplne cudzí muž. Podľa protokolu kráľovského dvora jej ľudí, ktorých pokladali za hodných stretnutia s ňou, musel predstaviť niekto z rodiny alebo iná dôveryhodná osoba. Nepamätala sa, že by sa s niekým zoznámila inak. A teraz stojí na ulici v pochybnej londýnskej štvrti a zoznamuje sa s mužom, ktorého prvý raz uvidela len pred piatimi minútami. Povedal, že je anglický šľachtic, a ona nevidela dôvod neveriť mu, aj keď sa stretli za mimoriadne zvláštnych okolností.

Ten muž bol... jednoducho pôsobivý.

Týčil sa nad ňou vysoký, nádherne urastený. Pod prvo triednym tabakovohnedým plášťom sa črtali široké plecia a vyšportovaný hrudník. Plášť mu padol ako uliaty a to isté sa dalo povedať o jelenicových nohaviciach, dokonale obopínajúcich svalnaté stehná. Vysoké kožené čizmy sa blýskali a zachytávali svetlo ako zlatý pečatný prsteň na jeho veľkej a už na pohľad silnej ruke.

Nie je to práve vzor klasickej mužskej krásy, pomyslela si, na to sú jeho črty priveľmi hranaté. Ale mal v sebe niečo podmanivé, nemohla od neho odtrhnúť oči.

So zatajeným dychom skĺzla pohľadom od hustých, dokonale udržiavaných kávovohnedých vlasov cez autoritatívne čelo k dlhému, rovnému nosu, chlapčensky úzkym lícam